

správnému výkladu zákona, požaduje-li rozsudek pro skutkovou podstatu přečinu §u 305 tr. zák. snahu a úmysl obžalovaného, by bylo otřásáno názory o zavržitelnosti a špatnosti činů zákonem zakázaných nebo nemravných, a vylučuje-li rozsudek vinu obžalovaného jedine z důvodu, že není prokázáno, že obžalovaný chtěl otřásati právními názory přítomných. Úmysl obžalovaného, rozsudkem předpokládaný, že totiž chtěl jen drastickým způsobem jednání několika úředníků v ministerstvu kritisovati, nevylučuje nikterak vědomí obžalovaného, že tak činí způsobem, jímž právní a mravní názor posluchačů mohou býti zviklány, takže toto vědomí není nalézacím soudem ani výslovně ani oním předpokladem popřeno.

Čís. 1439.

§ 23 zákona o ochraně známek ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák. Šálivost slovní známky. Rozhoduje tu znění slov a jejich obsah.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1924, Kr I 115/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnii stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Lito-měřicích ze dne 16. prosince 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle §§ů 23, 25 zákona ze dne 6. ledna 1890 čís. 19 ř. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

S hlediska zmatečnosti dle §u 281 čís. 9 a) tr. ř. vytýká stížnost, že výrok nalézacího soudu o šálivosti známky »Dania« a o tom, že obžalovaný zasáhl do známkového práva žalující firmy v ě d o m ě, jest právně mylným. V tomto směru není stížnost provedena po zákonu, pomíjejíc zjištění nalézacího soudu, že obžalovaný známky »Dania« užíval přes to, že byl žalující firmou na to upozorněn, že pro ni je zapísána známka »Diana«, a že užíváním známky »Dania« do jejího známkového práva zasahuje a že tedy šálivé známky »Dania« užíval vědomě. Avšak také otázku šálivosti posoudil nalézací soud bez právního omylu. Dlužno zdůrazniti, že jde o známku slovní. Rozhoduje tedy znění slov a obsah jejich a není správným názor stížnosti, že nerozhoduje ani tak zvuk známky, jako její působení na zrak, což by bylo správným jen tenkrát, kdyby šlo o známku kombinovanou, zejména převážně obrazovou. Známky »Diana« a »Dania« liší se jedine přestavením písmeny »i«, ostatně jsou docela stejné a nelze upříti, že přes to, že přízvuk je při slovu »Dania« na slabice první a při slovu »Diana« na slabice druhé, ač i to jest správným jen pro oblast jazyka německého a nikoliv též jazyka českého, mohou snadně obyčejným kupujícím při obyčejné pozornosti býti zaměněny a může tedy kupující takto co do původu zboží, jež kupuje, býti uveden v omyl, čemu právě zákonem na ochranu známek má býti zabráněno. Ošálení toto je tím snadnější, uváží-li se, že kupující z pravidla při nakupování pravé známky za účelem porovnání

s sebou nemívá. Nepochybil tudíž nalézací soud, dospěv k právnímu závěru, že známka »Dania« je šálivá. Netřeba proto ani zmíniti se o tom, že k témuž závěru dospěl také správní soud ve Vídni v nálezu ze dne 9. října 1923 čís. 2373/5. Okolnost, že obžalovaný, pokud se týče společnost, jejímž jednatelem obžalovaný jest, známky »Dania« nabyla od majitele této známky, který ji v rejstříku známek zapsanou měl, nemění ničeho na věci, jakmile obžalovaný žalující firmou na pravý stav věci byl upozorněn; neboť v tomto případě bylo dále užíváno známky »Dania« na nebezpečí, že stanovisko žalující firmy jest správné a užívání známky »Dania« tedy neoprávněným zasahováním do právní oblasti žalující firmy. Neznalost zákona by obžalovaného ovšem omluviti nemohla. Dle toho je stížnost neodůvodněna a bylo ji proto zavrhnouti, aniž bylo třeba poukázati snad ještě k tomu, že na plakátech žalující firmy přichází mužská figura, držící zeměkouli, a že taková figura přichází také na etiketách firmy »Daniawerke«, ovšem v poněkud jiné úpravě a sice tak, že na plakátech žalující firmy zeměkouli drží muž s e d í c í, na etiketách firmy »Daniawerke« muž k l e č í c í, což jen pouhou náhodou se asi také sotva dá vysvětliti a šálivost chráněné známky jen zvyšuje.

Čís. 1440.

Zákon o tisku ze dne 17. prosince 1862, čís. 6 říš. zák. na rok 1863.

K skutkové podstatě přečinu §u 24 zákona stačí i uveřejnění pouhého o b s a h u zabaveného tiskopisu, stalo-li se vědomě. Lhostejno, že článek otištěn z tiskopisu, v němž nebyl zabaven.

(Rozh. ze dne 10. ledna 1924, Kr I 659/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 29. srpna 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle §u 24 zákona o tisku — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) §u 281 tr. ř.) namítá stěžovatel, že byl neprávem odsouzen pro přečin §u 24 tisk. zák., poněvadž uveřejnil v čís. 105 časopisu T. nikoliv zabavený článek čís. 102 večerního vydání téhož časopisu, jehož vůbec necítoval, nýbrž překlad německého článku »Liquidierung der Ludová banka in Ružomberk« z nezabaveného čís. 123 časopisu P., který není obsahem totožný se zabaveným článkem večerního vydání T. čís. 102.; okolnost, že článek v časopisu P. byl teprve dodatečně zabaven, nemůže prý odůvodniti odsouzení obžalovaného, který uveřejněním nezabaveného článku chtěl jen upozorniti censorsa na »dvojí loket«, jímž se měří jinak časopisu jednomu a jinak listu druhému. Avšak stížnost není odůvodněna. Skutková podstata přečinu dle §u 24 tisk. zák. nepředpokládá uveřejnění doslovu zabavené zprávy, nýbrž stačí i uveřejnění pouhého o b s a h u zabaveného tiskopisu, stalo-li se vědomě, což jest zde zjištěno. Pro trestnost jest též